

Viqui Molins: “Hi ha presos amb una relació amb Déu que no tenen molts místics”

Dm, 19/04/2016 per Catalunya Religió

(*Jordi Llisterra-CR*) Quan **Viqui Molins** parla dels reclusos que visita cada dimarts al matí a la presó de Quatre Camins ho fa com si parlés de la família i dels veïns de l'escala. No parla de presos, parla de persones. Així es va poder veure aquest dilluns en la presentació del seu darrer llibre, [*Estava a la presó i em vau visitar*](#), editat per Claret. El llibre recull l'experiència de la teresiana [*Maria Victòria Molins*](#) dels més de 30 anys que fa que és voluntària a les presons.

En la presentació a la llibreria Claret, Molins va explicar que es va plantejar aquest llibre perquè volia fer alguna publicació coincidint amb l'Any de la Misericòrdia. Visitar els presos és una de les catorze obres de misericòrdia que passa més desapercibuda. I Molins hi dóna una nova mirada a través del relat del que li expliquen les persones que són a la presó i que ha anat publicat els darrers anys en els articles al setmanari *Catalunya Cristiana*.

“Hi ha presos que saben molt poques coses però que tenen una relació amb Déu que no tenen molts místics”. I no ho va dir parlant dels condemnats per estafes milionàries i amb títols universitaris, sinó dels presos que provenen d'un entorn social i familiar que gairebé els ha condemnat a acabar a la presó. Com el pres que li va confessar que finalment per a ell el més important havia estat “sentir-se perdonar per Déu: em fa sentir un home nou”.

“El delicte pertany al jutge, i el pecat a Déu”

Els presos es confessen a Molins. Per això, el que més impacta del llibre són les històries personals que hi ha darrera les reixes i la manera que tenen els qui compleixen condemna d'afrontar la situació. Per Molins acompanyar els presos “és aixecar persones”, fins i tot en “situacions en les que només pots estimar, quan no pots dir ni una paraula”.

Però per arribar aquest grau de confiança cal una actitud que ha anat aprenent al llarg dels anys: “Una cosa és el delictes i una altra és el pecat. El delictes pertany al jutge, i el pecat a Déu. A mi el que em queda és la persona”

Com sempre recorda, això és el que va aprendre de sor **Genoveva Masip** quan la [introduir](#) en aquest voluntariat. Com també va aprendre que és una feina que s’ha de fer en equip, com continua fent ara Molins amb l’equip de presons de l’[Obra Social de Santa Lluïsa de Marillach](#) iniciat per Sor Genoveva.

El director de l’Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, **Albert Sabatés**, va acompanyar Viqui Molins en la presentació del llibre, del que va destacar tot “l’afecte” que conté l’obra. Un llibre que retrata “un món desconegut” que fa evident que “la justícia de Déu no és la justícia dels homes”.

Viqui Molins [rebrà](#) el proper 22 d’abril la Creu de Sant Jordi.